

KŘIŽOVATKA

červenec, srpen 2015

9. ročník / 7. a 8. číslo

*Prosím také všech, aby za mě Pána Boha prosili, u jehož svaté milosti
skoro se shledáme s jeho svatú pomocí.*

(Poslední zachovaný dopis Mistra Jana Husa přátelům ze dne 29. června 1415)

Z kázání svatého biskupa Augustina

Byl služebníkem krve Kristovy

Dnes nás zve římská církev k oslavě vítězství svatého Vavřince. Je to den, kdy přemohl běsnění světa, kdy odmítl, čím si ho chtěl svět získat, a tak dvojnásobně zvítězil nad ďábelskými úklady. V římské církvi, jak jste slyšeli, konal jáhenskou službu. Tam byl služebníkem krve Kristovy a tam také pro Kristovo jméno prolil svou vlastní krev. Svatý apoštol Jan zřejmě vysvětluje tajemství večeře Páně, když říká: *Jako Kristus za nás položil svůj život, tak také my jsme povinni položit život za své bratry.* Svatý Vavřinec to dobře pochopil, bratři; pochopil to a proměnil ve skutek; a co přijal u stolu Páně, to chtěl také dát. Miloval Krista ve svém životě a stal se mu podobným ve své smrti.

I my, bratři, Krista následujeme, jestliže ho opravdu milujeme. Neboť nemůžeme vydat lepší ovoce toho, že Krista milujeme, než když dáváme příklad tím, že ho následujeme. *Vždyť i Kristus trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích.* Podle tohoto výroku se zdá, jako by apoštol Petr byl přesvědčen, že Kristus trpěl jenom za ty, kteří jdou v jeho šlépějích, a že Kristovo utrpení přináší užitek jenom těm, kteří jdou v jeho šlépějích. Svatí mučedníci šli za ním až k prolití krve, až k podobnosti v utrpení. Mučedníci šli v jeho šlépějích, ale nejen oni. Nebyl stržen most, když po něm přešli, nevyschl pramen, když se z něho napili.

Bratři, v zahradě Páně nejsou jen růže mučedníků, ale i lilie panen, břečťany těch, kdo žijí v manželství, a fialky vdov. A proto, moji milí, ať nikdo v žádném postavení nezoufá, jako by nebyl povolán. Kristus trpěl za všechny. Pravdivě je o něm psáno: *On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.*

Chápejme tedy, jak má křesťan následovat Krista i mimo prolití krve a mimo nebezpečí utrpení. Apoštol říká o Kristu Pánu: *Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu. Jaká je v tom vznešenost! Ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk. Jaká poníženost!*

Kristus se ponížil. Toho se drž, křesťane. *Kristus se stal poslušným.* Proč ty se vyvyšuješ? A když Kristus prošel touto cestou poníženosti až do konce a úplně zničil smrt, vstoupil do nebe. Následujme ho. Slyšme, co říká apoštol: *Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici.*

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

6. července 2015 od 17,00 na Staroměstským náměstí proběhne velká ekumenická bohoslužba, kterou bude přenášet i Český rozhlas. Při bohoslužbě bude kázat náš biskup Dušan Hejbal s farářkou ČCE Romanou Čunderlíkovou.

9. srpna 2015 od 13,00 začne v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně a v jeho přílehlém okolí Svatovavřínecká petřínská pouť k příležitosti patrocina právě našeho katedrálního chrámu. Můžete se těšit na již klasické hry pro děti, výtvarné dílny, pohádku (letos Čertovská pohádka od divadla Studna), hudební vystoupení kapel Peregrin, Blues Ob-session a Cross Country. Na pouti v kostele budou také vystaveny obrazy Jany Krohe, manželky našeho bratra Petra Kroheho. Celý program pouti bude mít vrchol v eucharistické slavnosti **od 17,00**, které bude předsedat náš biskup Dušan Hejbal.

Událo se

8. června 2015 od 18,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé v Praze 1 proběhl další modlitební večer. Tentokrát v poněkud komornější účasti, ale to rozhodně nijak neubralo na upřímnosti našich modliteb. Nyní se znovu pravděpodobně setkáme až v září (7. 9.), pokud ovšem budete v Praze a budete chtít modlitební večer uspořádat, není problém se domluvit. Jsme na to připraveni! Dejte případně vědět sestře Monice osobně v kostele nebo na mail: madlova@starokatolici.cz.

11. června 2015 od 18,00 se v kapli sv. Rodiny konala poutní bohoslužba k příležitosti památky sv. Medarda (kterému snad původně byla kaple zasvěcena). Po bohoslužbě následoval malý koncertní program a také občerstvení. Děkujeme tímto našemu knězi Petrovi Tvrdkovi za organizaci celého programu.

Kalendář farní obce

14. června 2015 od 17,00 se konala bohoslužba rotundě Nalezení sv. Kříže jako obvykle, ale zvláštností na ní bylo to, že se jí zúčastnil biskup Episkopální církve z USA Mike Klusmeyer (Charleston, Západní Virginie). Ten přijel o něco dřív na mezinárodní setkání starokatolických biskupů, které se tentokrát bude konat v Praze. Ke konci týdne se k Mezinárodnímu setkání biskupů Utrechtské Unie následně připojí i zástupci anglikánské církve.

15. června 2015 od 16,30 se v rotundě Nalezení sv. Kříže konala zahajovací bohoslužba k Mezinárodní biskupské konferenci Utrechtské Unie. Celebroval náš biskup Dušan a Božím slovem nám posloužil arcibiskup Utrechtské Unie Joris Vercammen.

19. června 2015 od 17,00 v katedrálním chrámu sv. Vavřince proběhla společná anglikánsko-starokatolická bohoslužba, které předsedal arcibiskup Utrechtské Unie. Kázání se ujal Robert Innes, anglikánský biskup diecéze Gibraltar.

Narozeniny v červenci a srpnu slaví:

Marek Bárta, Vítek Boldiš, Martin František Doubek, Jiří Fleischer, PharmDr. Marcela Freiová, Marie Gráfová, ThMgr. Dušan Hejbal, Kateřina Hubená, Pavel Huml, Julie Jägerová, Michaela Kabrnová, Petr Kamínek, Bc. Vojtěch Kaplan, Vít Koniuk, Mgr. Kateřina Kotoučová, Hana Kuhnová, Ondřej Lavička, Jan Lipavský, Monika Mádlová, Jonáš Merhaut, Pavla Merhautová, Albert Nakladov, Magdaléna Nevyhoštěná, Mgr. Jindřiška Nevyjelová, Michal František Novák, Markéta Novotná, Martin Petr Oudrán, Ivana Peterková, Jaromír Plavec, Tomáš Pletka, Jiří Ransdorf, Patrik Rymeš, Marta Sluková, Jiří Antonín Souček, Veronika Součková, Katerina Straková, Helena Marie Šeráková, Petra Šťovíčková, Jiří Šulc, Ivana Taičová, Prokop Tomka, Mgr. Petr Tvrdek, ThD., Anna Velebová, Jaromír Vikukel, Simona Vojancová, Eva Volková, Helena Všetečková.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

3. 7. – Svátek sv. Tomáše

Ef 2,19-22

Ž 117

J 20,24-29

Stretli ste sa už niekedy so skeptikmi? Sú to tak trochu zvláštni ľudia s množstvom otázok, ktoré občas nie sú celkom príjemné, a s nedôverčivým kritickým prístupom prakticky ku všetkému.

Napriek tomu nám dnešný evanjeliový text ponúka príbeh jedného z najznámejších biblických skeptikov – apoštola Tomáša. V čase, keď podľa evanjelia už všetci apoštoli stretli zmrtvychvstalého Ježiša, Tomáš naďalej kládol kritické otázky. Potreboval sa na vlastné oči presvedčiť, dotknúť sa rán, mať hmatateľné dôkazy... a evidentne v tom nebol sám! Prakticky všetky evanjeliové príbehy o zjaveniach Vzkrieseného sú sprevádzané pochybnosťami a skepsou.

Jánovský Ježiš sa však Tomášovej skepse vôbec nebráni – prijíma ho takého aký je a dovoľuje mu dotknúť sa rán a uveriť. Tomáš tak zastupuje prakticky všetkých pochybujúcich v dejinách, ktorí musia spolu s nami dospieť k blahoslavenstvu bez takéhoto jedinečného hmatateľného dôkazu.

5. 7. – Svátek Cyrila a Metoděje

Iz 61,1-3a

Ž 106

2K 4,1-2.5-7

L 10,1-9

Každý z nás prijal Krista za svého Pána a tak jsme se stali jeho služebníky. Ne však služebníky s okovy nařízení a zákazů, ale služebníky svobodnými v Kristově lásce a se speciálním úkolem – žít podle evangelia a hlásat evangelium.

Pro Cyrila a Metoděje to znamenalo vyrazit do dalekých slovanských zemi a tam pomáhat upevňovat křesťanskou víru. Nebyl to jednoduchý úkol. Velká Morava byla ještě stále silně ovlivněna pověrami pohanství a víra v Krista pro ně byla jen nesrozumitelným latinským tlacháním franských kněží. V takové situaci bylo potřeba Slovanům přinést radostnou zvěst srozumitelnou a pochopitelnou. Teprve v tu chvíli začali místní lidé skutečně věřit. Po malých krůčcích, ale o to s větším nadšením. Vždyť již rozuměli Písmu!

I nás Pán vybízí k podobnému úkolu jako Cyrila a Metoděje, i když to neznamená, že bychom museli opustit svou vlast. V dnešní době se svět nenachází v ohrožení pohanství, ale ateismu a všeobecné ztráty víry v cokoliv. My můžeme pomáhat raněné společnosti víru vracet. Nechme skrze nás zazářit světlo...

6. 7. – Svátek Jana Husa a Jeronýma Pražského

Iz 59,4.7-10,14-17.20

Ž 31

2Tm 2,8-13;3,10-12

J 15,20-21;16,1-4

Letos je trochu přehusováno. Šestisté výročí jeho mučednické smrti způsobilo, že se k němu najednou každý chce hlásit a každý ho prohlašuje za svého. A co my, jaký je ten Hus starokatolický, u kterého v našem kalendáři stojí atribut svatý? Chceme hledat nějakou tvář kostnického mučedníka, kterou budeme prohlašovat za svou a kterým budeme moci v konkurenci k Husovi evangelickému, Husovi národoveckému, Husovi sociálnímu buditeli a kdoví jakému ještě mávat na korouhvích? Inu, korouhvi se do našich kaplí zase tolik nevejde, tak je to možná právě ten Hus svatý a sebe se vzdávající, který by nás měl oslovit. Ten, který kladl vždy na první místo Krista. Ten, který pohrdl světským uznáním pro pravdu Boží, a pro své poznání této pravdy byl ochoten dát i život. Svatý mistrě Jene, dávej nám sílu, abychom se dokázali v osobním životě i jako církev rozhodovat pro pravdu Boží, jako ty jsi nám dal příklad.

12. 7. – 15. neděle v mezidobí

2S 6,1-5.12b-19

Ž 24

Ef 1,3-14

Mk 6,14-29

„Dám ti, co si budeš přát...“ Důkaz, jak drtivou moc mají naše unáhlená slova. Jen jedna věta stačila k tomu, aby byl pro lidskou neuváženost ukončen život. Herodes byl přece král! Nic pro něj nebylo nemožné či nesplnitelné! Mohl cokoliv! Možná čekal, že si dcera jeho ženy bude žádat nějakou malichernost – šperk, šaty či něco podobného. Po čem jiném by přece divčí srdce mohlo toužit. Nedomyšlel, k čemu se svými slovy zavazuje. Nikdy by ho nenapadlo, že ústy mladé ženy promluví její matka: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.“

Slova nejsou jen zvukem, který na chvíli zazní a hned je pryč. Není to něco, čím jen vyplňujeme ticho. Vše, co řekneme, může něco ovlivnit, změnit i ublížit druhému. Mysleme na to, když otvíráme ústa k promluvě. Mysleme na to, když se modlíme. Když se obracíme k ostatním lidem s prosbou, přáním či nabídkou. Využívejme dar řeči s rozumem, ať se stejně jako král Herodes nemusíme rmoutit pro ukvapenost, kterou jsme vyslovili.

19. 7. – 16. neděle v mezidobí

2S 7,1-14a

Ž 89

Ef 2,11-22

Mk 6,30-34.53-56

Skúsili ste si niekedy predstaviť, ako vyzerajú ovce, ktoré nemajú pastiera? Biblické texty nás pomerne často stavajú pred takýto obraz v súvislosti s ľuďom Izraela. Vykresľujú tak istý zmätok a nebezpečenstvo, ktorému sú ľudia vystavení.

Ježiš v dnešnom evanjeliu vidí pred sebou takýto zástup a cíti v sebe ľútosť. A práve tento hlboko ľudský pocit ľútosťi ho podľa evanjelia motivuje k jeho misijnej činnosti, vyučovaniu a uzdravovaniu chorých. Pohnutý súcitom sa skláňa k potrebným a prináša im nádej evanjelia.

Dokážeme sa dnes pozrieť na svet Ježišovými očami? Prežívame v súčasnosti ľútosť nad biednymi, chorými a chudobnými? Rozhliadnime sa v túto nedeľu okolo seba a nechajme sa pohnúť Ježišovým súcitom ku konkrétnym činom, ktoré pretvárajú svet k lepšiemu.

22. 7. – Svátek Marie z Magdaly

Pís 3,1-4a (2K 5,14-17)

Ž 63

J 20,1.11-18

Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! Tím, že Kristus vstal z mrtvých, se proměna člověka i světa dokončila. Poslední dílek skládačky dosedl přesně na své místo. Ježíš přestal být v očích jeho věrných jen člověkem a plně se uvědomili jeho Božství. Nastalo nové nazírání na jejich mistra...

My dnes už žijeme v tom novém nějakou dobu. I když každý z nás si prošel podobným obráčením, kdy skutečně uvěřil. Kdy se poprvé setkal se vzkříšeným Ježíšem. Možná jsme ho předtím vnímali jako něco, co jsme převzali po rodičích, či jen jako snad historickou postavu v dějinách. A pak došlo ke změně. Najednou jsme i my stáli pomyslně před hrobem s odvaleným kamenem a dívali se do prázdného prostoru, ve kterém předtím byly uloženy naše představy o Bohu. Najednou i my poznáváme a v uctivém úžasu zvoláváme: „Mistře!“

A tato změna pohledu je důvod k radosti! Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny... a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.

25. 7. – Svátek Jakuba staršího

2K 4,6-15

Ž 126

Mt 20,20-28

Vždy když se objevení někdo, kdo nám nějak imponuje, koho chceme následovat, snažíme se dostat k němu, co nejbliže. Být jeho pravou rukou. Být jeho důvěrníkem. A hlavně, mít tuto pozici jistou. Představa, že bychom o takové čestné místo přišli, nebo nás o něj někdo připravil, nebo ještě hůř, neměli bychom ani šanci se na takové místo dostat, nás naplňuje neklidem. Jenže většinou v takovýchto případech vidíme jen samé výhody. Ty určitá negativa s tím spojená nám unikají.

Stejně tak viděli Jan a Jakub také jen ty výhody. Podpoření slovy své matky se nadšeně hlásili o místa vedle svého mistra. Vždyť to bude super být v království po pravici a levici panovníka! A budeme mu nejbliže! A ostatní apoštoly to popudilo. Proč ale vlastně? Protože obtěžují Ježíše s takovými hloupostmi? Protože oni na rozdíl od bratrů vedených za matčinu ruku si uvědomují, co přesně by taková pozice obnášela? Že si uvědomují, že o takové pozice v Ježíšově království vůbec nejde? Nebo jsou naštvaní jen proto, že si neřekli první oni a závidí?

Spíš závist v nás převládne v takovém případě než prozíravost. V našem případě je však asi nejhorsí to, že my se nepereme o blízkou pozici Bohu...

26.7. – 17. neděle v mezidobí

2S 11,1-15

Ž 14

Ef 3,14-21

J 6,1-21

Dnešní úryvek evangelia jsme už asi mockrát slyšeli. A můžeme se divit, že Ježíš tak malým množstvím jídla nasýtil tak veliký zástup a závidět těm, kteří to zazili, nebo nám to přijde samozřejmé, protože Ježíš je přece Boží Syn.

K zázračnému nasycení došlo v blízkosti židovských Velikonoc. Je to upozornění, že to, co se tu odehrává, je předehra nových Velikonoc. Ježíš, který sám pro sebe odmítl proměnit kamení v chleby, tady pro hladové chleby rozmnoží. Ježíš, který sám pro sebe odmítl bezpečí a úspěch, o Velikonocích uzavře novou smlouvu, kterou zpečetí obětí svého těla a své krve. To prožíváme v eucharistii. Na ni Ježíš upozorňuje svým jednáním, když bere chléb, vzdává díky, rozdílí ostatním a učedníci mu v tom pomáhají.

2.8. – 18. neděle v mezidobí

2S 11,26-12.13a

Ž 51

Ef 4,1-16

J 6,24-35

„Já jsem chléb života.“ To je víc než chléb, který po Ježíšovi chtěli lidé. Po chlebu přijde znovu hlad, ale chléb života nasycuje trvale, dává životu pevný základ a smysl. Tento chléb života Ježíš lidem rozděljuje, když jde za nimi a projevuje k nim svou lásku. Chléb života připravil, když za nás za všechny dal svůj život. Chléb života Ježíš rozděljuje, když nás volá do své blízkosti, do společenství svého lidu a tam nám dává zakusit svou ochranu a bezpečí. Bez tohoto chleba strádáme, i kdybychom žili v blahobytu u plných stolů a z bohatého konta v bance.

On je chléb života. A v tom je vyznání církve od počátku. Přiznání se ke Kristu. Že v něm je základ celého našeho štěstí.

6.8. – Svátek Proměnění Páně

2Kr 2,1-12

Ž 50

2K 4,3-6

Mk 9,2-9

Elijáš a Eliša. Dva slavní proroci Starého zákona. Eliáš cítí, že ho Hospodin volá k sobě a chce odejít sám. Třikrát vyzve Elišu, aby zůstal a nepokračoval s ním, ale Eliša to pokaždé odmítne. Chce s ním zůstat do poslední chvíle. Je to neposlušnost nebo věrnost? Jako bych v tom slyšela budoucí hlas Petrův: „Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.“ Jenže jeho odhodlání mu nevydrželo ani do rána a třikrát Ježíše zapřel.

Petr měl vždycky tendenci rychleji mluvit než myslet. Ať už v dobrém či špatném případě. Je to právě Petr, kdo jako prvního vyzná, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boha živého. Ovšem Petr je také ten, kdo Ježíše zrazuje jít do Jeruzaléma. A také je první, kdo promluví po Ježíšově proměnění na hoře. Nerozumí a nechápe tomu, co vidí. Jen ví, že je svědkem něčeho velkého! Svatého! Zázračného! Vidí, jak Ježíš promlouvá s Mojžíšem a Eliášem. Tak velcí proroci a jeho mistr! A tak jako první opět prolomí ticho a jímá slova. Jenže jeho reakce je stejně nelogická, jako by byla ta naše, kdybychom reagovali (rychle) na něco nevidaného.

I my máme často tendence rychleji mluvit, než myslet. Před Hospodinem si však nemusíme hrát na pohotové řečníky. Někdy stačí jen nechat znít jeho slova a věřit: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte.“

9.8. – 19. neděle v mezidobí

2S18,5-9.15.31-33

Ž 130

Ef 4,25-5,2

J 6,35.41-51

V dnešnom evanjeliu o sebe Ježiš hovorí ako o pravom a živom chlebe, ktorý zostupuje z neba. Židovskí poslucháči, pre ktorých bol Mojžiš vrcholom božieho zjavenia, museli byť jednoznačne pohoršení, ak počuli o takom chlebe, ktorý je neprekonateľne väčší, než neživá mana, ktorú jedli otcovia na púšti. Evanjelista sa tak čitateľov snaží presvedčiť, že zjavenie Boha v Ježišovi Kristovi významne presahuje zjavenie Mojžišovi. Oplatí sa do neho investovať!

Ten istý Ježiš – chlieb, ktorý zostúpil z neba – sa nám aj dnes dáva za pokrm v eucharistii. Aj dnes nám ponúka život, ktorý je neporovnateľný s akoukoľvek inou hodnotou. Nebojme sa preto prijať jeho pozvanie a nechajme sa nasýtiť pokrmom, ktorý premáha smrť.

10.8. – Svátek sv. Vavřince

Zj 12,10-12a (Mdr 3,1-9)

Ž 112

2K 9,6-10

J 15,18-21 (J 12,24-26)

Při čtení listu Pavlova si nemohu nevzpomenout na legendu o sv. Vavřinci, která vypráví o jeho skutku dobročinnosti. Když měl odevzdat veškerý majetek církve panovníkovi, šel a raději vše rozdal chudým. A pak předvedl tyto lidi před panovníka se slovy: „Hle, tohle je majetek církve.“ Tím si však sympatie u vrchnosti nezískal a zemřel pak mučednickou smrtí. Pro nás však může být příkladem dobrého srdce a služby potřebným, která nekouká převážně na sebe.

Je zvláštní jak někdy člověk s přibývajícím majetkem má tendence spíše více šetřit a hlídat si každou korunu. Uzkostlivě obrací každý peníz, než ho vydá do oběhu. Najednou se bojíme chudoby mnohem víc. Natažené ruce prosící o almužnu přehlídíme s odporem a na jazyku se nám převaluje věta: „Co mám dát, sám mám málo.“

Ne, nemáme málo. Žijeme v relativním přepychu. Máme co jíst, kde spát, co si obléci. Je pravda, že člověk se může mít vždycky líp, ale bychom šťastnější s lepším autem, větším domem, plnější peněženkou? Není přece potřeba se pro dobrodiní zcela rozdat a vykašlat se na vlastní potřeby, ale je dobré aspoň myslet na druhé a i málem udělat radost. Třeba někomu, kdo zrovna na rozdíl od nás nemá všeho dost. Bůh nás obdaroval, nebojme se obdarovávat také...

15.8. – Slavnost Zesnutí Panny Marie

Zj 21,1-5a

Ž 45

1K 15,54-57

L 1,39-56

Svátek smrti Matky Boží je svátek našich vlastních perspektiv, které cítíme i v trápeních a v šedi našeho života. Pomíjívé obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. Co je k tomu potřeba?

Křesťanská tradice už dala Matce Boží mnoho superlativů a mnohé tituly už budí úsměv. Ale nejvíc mě oslovuje název, který si ona dala sama: Služebnice Páně. Není většího omylu v církvi než snaha ji povýšit na Boží úroveň. To, co je na ní veliké, je její víra v to, že Bůh splní své zaslíbení. Proto je blahoslavená. Maria patří mezi chudé v duchu, kteří se spoléhají jen na Boha a jeho slovo. Jako Abrahám, i Maria je nám příkladem poslušné víry, která žije zcela z Božího slova.

16.8. – 20. neděle v mezidobí

1Kr 2,10-12;3,3-14

Ž 111

Ef 5,15-20

J 6,51-55

Jak brutálně a pohoršlivě musela znít Ježíšova slova tehdejším židům. „Kdo nebude jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev...“ On jim skutečně nabízí k jídlu lidské maso a krev? To je přece proti zákonu, který jim přidal Mojžíš! Taková nehoráznost! Jaká zkaženost se skrývá v jeho slovech! Jaká pýcha! Do teď přece žádné lidské tělo a krev nejedli ani nepili a žijí! Žijí i jejich synové a jejich synové!

Nechápali a ani nechtěli chápat, co jim Ježíš říká. Stačilo jim, co slyšeli. Víc vědět nepotřebovali. A my se nyní můžeme usmívat nad jejich zatvrzelostí. Sami s pokorou a bázní přicházíme ke stolu Páně a přijímáme chléb života. Tělo a Krev našeho Pána. Tělo, které se za nás vydává. Krev, která byla prolita za naše hříchy. S tichým amen nastavíme dlaně a kněz nám do ní vloží kousek oplatky. Pak jen chvíle soukromé modlitby a Pánu a jeho království jsme blíž.

Ano, byli tak nechápaví... My však neodmítáme dar, který máme v eucharistii. Neodmítáme život věčný, který se skrývá v Tělu a Krvi... V Tělu a Krvi! Víme, co skutečně přijímáme v této svátosti? Co možná již jen bezmyšlenkovitě řadíme jako součást bohoslužby? Co vlastně tato oběť oltární znamená? A co při poslední večeři předjímal svým vybočením z klasické paschální hostiny náš Pán Ježíš? Čemu vlastně říkáme amen s nataženými dlaněmi a co to pro nás znamená?

23.8. – 21. neděle v mezidobí

1Kr 8,(1.6.10-11).22-30.41-43

Ž 84

Ef 6,10-20

J 6,56-69

Svět jako by se ponořil do hluboké nenávisti. Vše je nám k zlosti. Proti všemu brojíme a máme potřebu se vymezit proti názorům jiných. Svět jako by se rozdělával na dvě poloviny. Na ty, kteří s něčím souhlasí a argumentují ve prospěch svého názoru a na ty, kteří s něčím nesouhlasí a... argumentují ve prospěch svého názoru. Čím víc křičí jedna strana, tím víc křičí strana druhá. Na každém kroku jsme konfrontováni s nějakým extrémem. Uprchlíci: ANO x NE! Islám: ANO x NE! Kouření v restauracích: ANO x NE! Tolerance k homosexuálním párům: ANO x NE! Věčný boj. Na internetu, v televizi, v novinách, v kavárnách i u petičních stánků na ulicích... Boj, v jehož vřavě se ocitáme každý den. A tahle všeobecná lidská zloba utočí i na nás. Bud boji podlehneme nebo se jim necháme strhnout...

A tak, bratři a sestry, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci... Jsou bitvy, které mi osobně nevyhrajeme. Sami osobně nezměníme svět ani názory lidí. Můžeme se ale plně obléci v Boží zbroj modlitby a prosit o působení Ducha svatého skrze nás, skrze jiné, skrze svět... A tato nekonečná láska Boží, pokud budeme jejimi vojáky, může navrátit světlo tam, kde se rozprostírá tma.

24.8. – Svátek svatého Bartoloměje

Zj 21,9b-14

Ž 145

J 1,45-51

Díky Filipovi poznal Ježíše Natanael Bar Tolomaj - syn Tolomajův - Bartoloměj. Pocházel z Káně Galilejské. A vůbec to s ním nešlo hladce. Měl své představy o Mesiáši - jako každý správný konvertita má především své představy - a Ježíš z Nazareta se mu do nich nějak nevešel. Co také dobrého může pocházet z takové díry jako Nazaret? A nakonec jde a přesvědčí se. Ježíš ho dostal především větou: "To je pravý Izraelita, v němž není lsti" a pak mu podává drobný důkaz své schopnosti vidět víc. Ježíšův zápas o něj patří k nejhezčím minipříběhům evangelia. Ukazuje, jak na nás Ježíš s láskou myslí, jak s námi už předem počítá, když my se ještě plácáme bůhví kde a jak o nás ví víc než my sami o sobě. Taky my si Krista chceme někdy zmapovat a dostat ho do svých představ a plánů, ale on nám je od základu mění. Díky za to. Každý máme svého Filipa a svou budoucnost v Ježíšově službě.

30.8. – 22. neděle v mezidobí

Pís 2,8-13 (Dt 4,1-2.6-9)

Ž 45 (Ž 15)

Jk 1,17-22

Mk 7,1-8.14-15.21-23

Jak aktuální je dnešní úryvek evangelia i pro dnešní dny. Jak málo se změnilo. Vlastně se asi v lidském přístupu k náboženským rituálům nezměnilo za celá staletí nic. Jsme stále stejní jako farizeové. Jak přesně i na nás pasují slova proroka Izajáše:

*„Tento lid ctí mě rty,
ale srdce jejich je daleko ode mne;
marná je zbožnost, kterou mne ctí,
učíce naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“*

Někdy až s chorobnou úzkostlivostí si hlídáme, zda všechny zbožné rituály děláme správně. Pokřičujeme se při vstupu do kostela, ukloníme se před svatostánkem, vzorně nasloucháme Božímu slovu, klaníme se při vyslovení jména našeho Spasitele, bijeme se v prsa při vyznání hříchu, každou modlitbu umíme z paměti a řádně je recitujeme spolu s ostatními sourozenci v Kristu. Dle těchto měřítek jsme vzornými křesťany, jak je důstojné a spravedlivé... Je však tento přístup i dobrý a spasitelný?

Známe, umíme, konáme! A pozorně dohlížíme na to, jak to dělají jiní, co kdyby chybili? Necháme je přece upadnout do hříchu pro jejich nepozornost či neznalost. Tak pečlivě si hlídáme všechny tyhle věci, že pro to zapomínáme, že je mnohem horší pro naši duši to, co děláme v těch nestřežených okamžicích. Mimo kostel, mimo „dozor“ bratří a sester... V takovou chvíli umíme lhát, pomlouvat, nenávidět, závidět... Ale v kostele budeme zase vzorní a čistí. Jsme přece správní křesťané. Musíme Bohu dělat radost!

Mistr Jan Hus

Mistr Jan Hus

*narozen kolem r. 1370
v Husinci u Prachatic*

*v r. 1393 získává hodnost
bakaláře na artistické
fakultě Univerzity Karlovy*

*od r. 1398 univerzitním
mistrem UK*

*r. 1401 byl vysvěcen
na kněze (nejprve káže
v kostele sv. Michala)*

*od r. 1402 začíná jeho
kazatelská činnost
v Betlémské kapli*

od r. 1409 je rektorem UK

*od r. 1410 se začínají
stupňovat jeho konflikty
s církevní i světskou mocí
pro kázání „Viklefových
bludů“, pro napadání
odpuštěk a pro odmítnutí
dostavit se k církevnímu
soudu (odvolával se
ke Kristu jako nejvyššímu
soudci)*

Poslední žhavé uhlíky dohasly. Pověření muži sesbírali zbytky spálenišť, aby všechen ten popel vsypaly do Rýna. Jako vždy se církev postarala o to, aby přívrženci kacíře neměli ani zrníčko prachu, které by mohli uctívat. Jenže ani plameny hranice, ani hluboké vody řeky nemohly zničit to, co Mistr Jan Hus kázal.

Svatý Jan Hus je příkladem člověka, kterého změnilo a pohltilo Písmo svaté. Pochopil sdělení evangelia a v tu chvíli byl postaven nepříjemnému kontrastu, kam církev Kristova dospěla za všechna ta léta. Sám možná před svým studiem teologie koketoval s myšlenkou, že jako knězi se mu bude dobře dařit a bude vážený pro lidi, ale jeho na rozdíl od jiných v posvátném úřadě slova našeho Pána obrátila k novému životu, k pravdě.

Nedokázal se smířit s myšlenkou, že kněží, kteří žijí v hříchu, by měli být obrazem toho, čím církev je. Toužil po nápravě a všechny své myšlenky konfrontoval s Písmem. Ano, byl zastáncem i některých Viklefových názorů, ale nikdy těch, které byly v rozporu s Biblií. Koneckonců myšlenka, že kněz žijící ve smrtelném hříchu, nemůže řádně vysluhovat svátosti, pocházela právě z Viklefových spisů.

Viklefovy názory Hus také hájil v univerzitních disputacích. To však ještě nebylo nijak nepřipustné. Tehdejší univerzitní půda byla ostrovem pro svobodné proudění myšlenek a názorů. Mohli jste vést beztréstně dialog, což neznamenal, že diskuze nebyly plamenné, vyhocené či během nich nedocházelo k různým potyčkám. Ovšem nehrozil vám trest církevního či světského soudu.

Husa však touha po pravdě a nápravě poměrů uvnitř církve trápila natolik, že své názory

Životopisy svatých

*od r. 1412 je Hus
ve vyhnanství mimo
Prahu kvůli interdikt
(tam ke kde se nachází
Hus, se nesmí
vysluhovat svátosti)*

*na konci r. 1414 odjíždí
na výzvu římského
krále Zikmunda
Lucemburského do
Kostnice na koncil, aby
se hájil proti nařčení
z kacířství*

*možnost se řádně hájit
mu nebyla na koncilu
dána a bylo s ním již
dopředu zacházeno
jako s odsouzeným
kacířem*

*6. července 1415 byl
upálen a jeho popel byl
rozsypan do Rýna, aby
nezůstalo nic, co by se
dalo uctívat*

*30. května 1416 byl na
stejném místě upálen i
Husův přítel Mistr
Jeroným Pražský*

*oba popravené má
Starokatolická církev ve
svých litaniích*

začal kázat i v Betlémské kapli. Ač se jednalo o kapli soukromou, stále se jednalo o církevní prostor. V tu chvíli již za Husem nemohl stát ani jeho arcibiskup Zbyněk Zajíc z Hazmburku, za kterým začali chodit ostatní kněží a obviňovali Husa z kázání Viklefových myšlenek, které už dříve byly církví odsouzeny za kacířské.

Hus se začal dostávat na šikmou plochu, ale své snahy hlásat lidem slovo Boží pravdivě se vzdát nemohl. „Milosrdenství Boží přece není na prodej! Opuštění hříchu je možné dosáhnout jen vírou a upřímnou lítostí! Vždyť papežská bula o odpustcích je proti tomu, čemu nás učil sám Ježíš Kristus.“ Tak Hus přišel i o podporu krále Václava IV., který z výběru odpustků měl i svůj příjem.

Jakou šanci mohl mít s křivými přísahami ublížených kněží a se zatvrzelými hlavami kardinálů a biskupů na koncilu? S dobrou vůlí a touhou po dialogu přijel do Kostnice. S připravenou Řečí o míru doufal v možnost vysvětlit svá slova a své spisy. Jenže koncil nebyl univerzitní disputace. Husův názor nebyl důležitý. Soud s ním již vlastně proběhl a odsouzen byl bez své přítomnosti.

Stejně jako Ježíš, stejně jako apoštolové a jiní mučedníci před ním. Nastavil nepřijemné zrcadlo skutečnosti těm, kteří svou tvář skrývali v hříchu. Ukazoval Cestu, Pravdu a Život tak jak jsou a ne tak, jak si je ohýbají mocní pro svoji potřebu. Kázal o naději ve chvíli, kdy církev potřebovala držet lid ve strachu a nevědomosti. Byl služebníkem Páně podle Písma. Byl knězem, kterým ostatní odmítali být...

Možná právě pro to k nám ještě dnes stále tak silně hovoří Janova slova potvrzena tím, že neodvolal. Nechtěl být nepřítelem pravdy a chtěl se svou smrtí postavit na odpor takovému ústupku: „*Lépe je dobře zemřít, než zůstat naživu s nečistým svědomím.*“

Svatý Jan Hus. Kazatel, kterého neumlčely ani plemeny hranice. Muž, který svým životem vyzývá k opravdové víře a ke studiu Písma. Skutečný kněz a sluha Boží. Kristův věrný...

Farní vyúčtování za měsíc červen 2015

Příjmy:

sbírky: 4 590,-
příspěvky: 1 200,-
dary 1 000,-
úrok: 294,-

CELKEM: 7 084,-

Výdaje:

Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
Telefonica O2 616,-
elektřina 3 351,-
poplatky účet 78,-
varhanní doprovod 2 750,-
květiny 300,-

CELKEM: 5 468,-

ROZDÍL: +1 616,-

Běžný účet k 30.6.2015: 946 009,-
Pokladna k 30.6.2015: 53 167,-
CELKEM: 999 186,-